

κρίσεις. "Αλλως τε τί σᾶς μέλλει;
— Νὰ ζητήσωσιν ἱατρόν! Ἰσως ἡ ἐπιστήμη...

— Ἡ ἐπιστήμη! εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα μετὰ τῆς συνήθους εἰρωνείας της, νομίζετε ὅτι δυνάμεθα νὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τ' ἀγρία ταῦτα μέρη, εἰς τὰ ὅποια οὐδὲν ἐλπίζει νὰ κερδίσῃ; Φωνάζατέ την ἂν τὴν θέλετε, κύριε.

Καὶ ἐξεφράζετο ἀγερώχως, ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ προκλητικὸν βλέμμα, ὡς εἰ οὗτος ἐζήτηι νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ τὴν λείαν της.

Ἐπὶ νεύματι αὐτῆς οἱ ὑπηρεταὶ ἤγειραν τὸν μαρκησίον καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ ἐντιμὸς Ἰωσήφ Ροδέρος, ὅστις συνώδευε τὴν μεταφορὰν ἐκείνην κατὰ βῆμα, ἀνέλαθεν ὕψος τόσῳ συμπαθές, ὥστε θὰ συνεκίνηι καὶ τὰς σκληροτέρας καρδίας.

— Τί φοβερὰ νύξ! πόσῃ δυστυχήματα, ἐψιθύριζεν.

Χωριζόμενος τοῦ μαρκησίου ἐδείκνυε τόσην θλίψιν, ὥσῃ ἂν ἀπεχωρίζετο τοῦ καλλιτέρου αὐτοῦ φίλου ἢ ἀδελφοῦ.

Ὁ φόν Γκέμπεν ἦτο εἰλικρινῶς συγκινημένος.

Ὅτε ἐξήπλωσαν τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐφαίνετο ἀγωνιῶν καὶ ἔρεγγεν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κλειστοί.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔθεσεν ἐν τῷ στόματι τοῦ Ὀλιβιέρου φιάλην, ἥς τὸ περιεχόμενον μετ' ἀγωνίας κατῴρωσε νὰ καταπίῃ.

Τότε τὰ φαινόμενα, ἅτινα παρετηρήθησαν καὶ εἰς τὴν Ἑλένην δὲ Ροσεδιέλ ἐκπνέουσιν, χάρις εἰς τὸν δόκτορα Δουράνδ, ἀνεφάνησαν καὶ εἰς αὐτόν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κύριος δὲ Τανναί ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνέκτισε τὸ λογικόν του.

— Ἀφῆσάτέ μας μόνους, διέταξεν ἡ Πολωνίς τὸν φόν Γκέμπεν καὶ τοὺς ὑπηρετάς καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν κόμητα δὲ Σουβράϊ ὥχρον καὶ ἔτοιμον νὰ λιποθυμήσῃ:

— Σεῖς, κύριε, εἶπε, μείνατε. Δύνασθε ν' ἀκούσετε τὰ πάντα.

[Ἐπεται συνέχεια].

*K.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀπάντησις τοῦ δὸν Λουδοβίκου, δὲν περιωρίσθη πλέον εἰς τὸ στενὸν καὶ ἀσθενὲς σύμπλεγμα τῶν ἀνθρωπίνων λέξεων. Ὁ δὸν Λουδοβίκος διέκοψε τὸ νῆμα τῶν λόγων τῆς Πεπίτας, σφραγίζων τὰ χεῖλη της διὰ τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἐναγκαλιζόμενος ἐκ νέου αὐτήν.

Πολὺ ἀργότερον, διὰ προκαταρκτικοῦ βηχός, καὶ ἀντηχούντων βημάτων, εἰσῆλθεν ἡ Ἀντωνία εἰς τὸν θαλάμον λέγουσα:

— Πῶ, πῶ, τί μεγάλη κουβέντα! Αὐτὸς ὁ λόγος ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ 'δῶ τὸ παιδί, δὲν ἦταν ἀπὸ λίγα λόγια; κόντεψε νὰ βαστάξῃ 'σὺν τὸν λόγον τῶν σαράντα ὥρων. Εἶνε καιρὸς περὶ νὰ φύγῃς, κύρ Λουδοβίκε. Εἶνε ἀπάνω κάτω δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Καλὰ λέγεις—εἶπεν ἡ Πεπίτα— θὰ φύγῃ ἀμέσως.

Ἡ Ἀντωνία ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ παρετήρει πρὸς τὰ ἔξω.

Ἡ Πεπίτα εἶχε μεταβληθῇ. Ἡ φαιδρότης, ἣν δὲν εἶχε κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν της, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε δοκιμάσει κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός της, ἡ ἀναθράζουσα ζωτικότης καὶ διαχυτικότης, ἃς μῆτηρ αὐστηρὰ καὶ σύζυγος γέρον, εἶχον περιορίσει καὶ οἰοῖναι καταθλίψει ἐν αὐτῇ ἕως τότε, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀνεβλάστησαν αἰφνιδίως ἐν τῇ ψυχῇ της, ὅπως ἀνοίγουνσι τὰ νέα φύλλα τῶν δένδρων, ὅταν ἡ χιών καὶ οἱ παγετοὶ δριμέος καὶ μακροῦ χειμῶνος, ἐβράδυνον τὴν βλάστησιν αὐτῶν.

Εἰς τὰς κυρίας τῶν πόλεων, αἵτινες γνωρίζουσι τὴν καλουμένην κοινωρικὴν εὐπρέπειαν, θὰ φανῶσι παραδόξα καὶ ἐπίφορα ἔτι, αὐτὰ τὰ ὅποια διηγούμεθα περὶ τῆς Πεπίτας. Ἀλλ' ἡ Πεπίτα, καὶ τοὶ φύσει εὐγενῆς, εἶχε πολλὴν τὴν φυσικότητα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἐπίπλαστον μετριοφροσύνην καὶ τὴν ἐπιφυλακτικότητα, αἵτινες ἐν τῷ ὑψηλῷ κόσμῳ συνειθίζονται, οὕτως ὥστε, μόλις κατανικηθέντων τῶν ἐμποδίων, ἅτινα ἐκώλυον τὴν εὐτυχίαν της, βλέπουσα πλέον παραδοθέντα τὸν δὸν Λουδοβίκον, λαβούσα τὴν αὐτόματον ὑπόσχασίν του, ὅτι θὰ τὴν ἐλάμβανεν ὡς νόμιμον σύζυγον, καὶ δικαίως νομίζουσα ἐαυτὴν ἀγαπωμένην, λατρευομένην παρ' ἐκείνου, ὃν τόσον ἠγάπα καὶ τόσον ἐλάτρευεν, ἐπήδα καὶ ἐγάλα καὶ ἔδιδε διάφορα δαίγματα χαρᾶς, ἅτινα ἐν ὅλῳ, ἐνεῖχον πολὺ τὸ παιδαριῶδες καὶ τὸ ἀθῶον.

Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἡ Πεπίτα ἔφερε κτένιον, καὶ τῷ ἐκτένισε μετ' ἔρωτος τὴν κόμην, ἣν ἐφίλει κατόπιν, καὶ τῷ διηυθέτησε τὸν κόμβον τοῦ λαϊμοδέτου του.

— Χαῖρε, κύριέ μου ἀγαπητέ. — τῷ εἶπε. — Χαῖρε, βασιλεῦ τῆς ψυχῆς μου. Θὰ εἰπῶ τὰ πάντα πρὸς τὸν πατέρα σου, ἐὰν σὺ δὲν τολμᾷς. Εἶνε ἀγαθὸς καὶ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ.

Τέλος οἱ δύο ἐρξονται ἀπεχωρίσθησαν.

* *

Ὅτε ἡ Πεπίτα ἀπέμεινε μόνη, ἡ θορυβώδης φαιδρότης της ἐξηλεσφόη ἀμέσως, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαβεν ἑκφρασιν σοβαρὰν καὶ σκεπτικὴν.

Ἡ Πεπίτα ἐσκέφθη δύο τινα πράγματα, ἐξ ἴσου σοβαρά. Τὸ πρῶτον ἦτο

κόσμικου ἐνδιαφέροντος, τὸ δὲ δεύτερον ἐνδιαφέροντος ὑψηλοτέρου. Τὸ πρῶτον τὸ ὅποion ἐσκέφθη, ἦτο ὅτι ἡ διαγωγὴ αὐτῆς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, διαλυομένης τῆς μέθης τοῦ ἔρωτος, ἠδύνατο νὰ ἦ αὐτῇ ἐπιζήμιος ἐν ταῖς σκέψεσι τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Ἀλλὰ διηρεύνησεν αὐστηρῶς τὴν συνείδησίν της, καὶ ἀναγνωρίζουσα ὅτι οὕτε ἐλ κακοβουλίας οὕτε ἐκ προμελέτης εἶχε προσενεχθῇ οὕτως, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔπραξε, τὸ ἔπραξεν ἐξ ἔρωτος ἀκαταμαχῆτου, καὶ ἐξ εὐγενῶν παρορμήσεων, συνήγαγεν ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν περιφρονήσῃ ποτέ, καὶ καθυσύχασεν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐν τούτοις, καὶ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀθῶαν ἐξομολόγησιν, ὅτι ὁ ἔρωτος της δὲν ἐνεῖχε τὸ δηλητήριο τῶν δαιμόνων, καὶ ἂν καὶ ἡ φυγὴ αὐτῆς ἐν τῷ τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου, ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀθωοτέρου ἐνστίκτου, καὶ χωρὶς νὰ προμαντεύσῃ τὰ ἀποτελέσματα, ἡ Πεπίτα δὲν ἤρνετο ὅτι ἡμάρτησε πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εὕρισκεν ἀπολογία. Ἐπεκαλέσθη λοιπὸν ἐξ ὅλης καρδίας τὴν Παρθένον ὅπως τὴν συγχωρήσῃ.

Ἐπηυχθῆναι εἰς τὴν εἰκόνα τῆς ἐγκαταλειμένης Παναγίας, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν γυναικῶν, νὰ τῇ ἀγοράσῃ ἑπτὰ ὥραϊα χρυσὰ ξιφίδια, λεπτῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐξεργασμένα, δι' ὧν νὰ κοσμήτῃ τὸ στήθος της, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἐπομένην πρὸς τὸν Ἐπίτροπον, καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν σκληροτέραν μετάνοιαν, ἥτις ἤθελε τῇ διαταχθῇ, ὅπως τύχῃ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτημάτων ἐκείνων δι' ὧν κατενίκησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ὅστις ἄλλως, ἀφεύκτως ἤθελε γείνει ἱερεύς.

Ἐνθ' ἡ Πεπίτα ἐσκέπτετο τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐτακτοποίει τοσοῦτον εὐστόχως τὰς ψυχικὰς αὐτῆς ὑποθέσεις, ὁ δὸν Λουδοβίκος κατῆλθε μέχρι τοῦ προαυλίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀντωνίας.

Πρὶν δὲ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀνευ προεισαγωγῶν καὶ περιφράσεων:

— Ἀντωνία, τῇ εἶπε, σὺ ἡ ὁποία τὰ ἡξέυρεις ὅλα, εἰπέ μοι τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτός ὁ κόμης Χενεθαάρ, καὶ τί εἶδους σχέσεις εἶχε μετὰ τὴν κυρίαν σου;

— Πολὺ γρήγορα ἀρχίζεις νὰ ζηλεύης.

— Δὲν ζηλεύω, εἶνε ἀπλῶς περιέργεια.

— Καλλίτερα ἔτσι. Δὲν εἶνε χειρότερο πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ζηλιάριδες. Ἀς σοῦ εὐχαριστήσω λοιπὸν τὴν περιέργειάν σου. Αὐτός ὁ κόμης εἶνε ἕνας θεότρολλος. Εἶνε ἕνας χαμένος, χαρτοπαίκτης, κακοκέφαλος. Μὰ ἔχει περὶ πολλὴ ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὸν δὸν Ροδέικο, γιὰ τὴ δύναμίν του. Ἐπολέμησε νὰ τὰ μπλέξῃ μετὰ τὴν κόρη μου καὶ νὰ τὸν πανδρευθῇ, καὶ ἐπειδὴ ἡ κόρη μου τὸν ἐδιώξε τόσαις φοραῖς, γι' αὐτὸ εἶνε φουρκισμένος. Καὶ ὁ μὲν μ' ὅλα αὐτὰ τῆς χρεωστῇ ἐπάνω ἀπὸ χίλια τάλλαρα, ποῦ τὸν ἐδάναίσε, χρόνια τώρα, ὁ δὸν Γουμπερσίνδος, χωρὶς

αὐτῷ δεξιότητος, ἡδυνήθη νὰ συνθέσῃ τὰ *Παραλειπόμενα* ταῦτα, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἔπραξε μόνον ἦτο νὰ ἐπιφέρῃ ἐρμηνείας καὶ σχόλια, ἀτινα ὅμως παραλείπω ἐνταῦθα, διότι δὲν εἶνε τοῦ συρμοῦ τὰ μετὰ σημειώσεων καὶ σχολίων διηγήματα, διότι τὸ μικρὸν τοῦτο συγγραμμάτιον θὰ ἐγένετο λίαν ὀγκῶδες, ἐὰν ἐξετυποῦτο μετὰ τῶν εἰρημένων ἐρμηνειῶν.

Ἐν τούτοις θὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὡς μόνον ἐξαίρεσιν, παρενείρων αὐτὴν εἰς τὸ κείμενον, τὴν σημείωσιν τοῦ κυρίου Ἐφημερίου ἐπὶ τῆς ταχείας μεταβολῆς τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ἀπὸ μεταφυσικοῦ εἰς μὴ τοιούτον. Εἶνε περιέργος ἡ σημείωσις, καὶ διαχέει πολὺ φῶς ἐπὶ τῆς ὅλης διηγήσεως.

«Ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ ἀνεψιοῦ μου, λέγει, δὲν μὲ ἐξέπληξεν. Τὴν προσέβλεπον ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπιστολῶν του. Κατ'ἀρχὰς ὁ μικρὸς Λουδοβίκος μὲ ἔκαμε νὰ ἀπκτηθῶ. Ἐνόμισα ὅτι εἶχεν ἀληθῆ κλίσιν πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ κατόπιν παρετήρησα, ὅτι ἦτο ἀπλῶς κοῦφόν τι ποιητικὸν πνεῦμα. Ὁ μυστικισμὸς ἦτο ἡ μηχανή, δι' ἧς παρῆγε τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, μέχρις οὗ παρουσιάσθη αὐτῷ ἐτέρα μηχανή, καταλληλοτέρα πρὸς τοῦτο.

«Εἴη δεδοξασμένος ὁ Κύριος, ὅστις ἡνδίκησεν, ὅπως ἐγκαίρως ἐξέλιθῃ τῆς ἀπάτης τοῦ ὁ μικρὸς Λουδοβίκος!

«Κακὸς κληρικὸς θὰ ἐγένετο, ἐὰν δὲν παρουσιάζετο ἐν τόσῳ καταλλήλῳ στιγμή ἡ Πεπίτα Χιμένες. Ἀκόμη καὶ αὕτη ἡ ἀνυπομονησία του, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα δι' ἐνὸς ἡμέρας, ἔπρεπε νὰ μὲ σκανδαλίσῃ, ἐὰν ἡ ἀγάπη μου ὡς θεοῦ δὲν μὲ ἐτύφλωνεν. Διότι τί; αἱ εὐνοιαὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀδιακόπως ἀρά γε παραχωροῦνται εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Πάντοτε ἀπολαύει τις αὐτῶν, καὶ πάντοτε θριαμβεύει; Μοὶ διηγείτο εἰς φίλος μου ναυτικὸς, ὅτι ὅταν ἐπορεύθῃ εἰς πόλεις τινὰς τῆς Ἀμερικῆς, ἦτο πολὺ νέος καὶ ἀπῆται τὸν ἔρωτα τῶν κυριῶν μετὰ μεγάλης παραφορᾶς, ἐκεῖνα δὲ τοῦ ἔλεγον μετὰ τοῦ λυπηροῦ Ἀμερικανικοῦ ὕφους των: «Μόλις ἔρχεσαι καὶ ἀμέσως ἀγαπᾷς! Φκνρὸ πρῶτον ἄξιος, ἂν εἴμπορῃς!» Ἐὰν ἡδύναντο νὰ εἴπωσι τὸ τοιοῦτον αἱ ἀμερικανίδες κυρίαι, τί πρέπει νὰ εἴπῃ ὁ οὐρανὸς πρὸς τοὺς αὐθάδεις ἐκείνους, οἵτινες ζητοῦσι νὰ ἀναρριχηθῶσι μέχρις αὐτοῦ ἄνευ ἄξιας καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ; Πρέπει πολὺ νὰ κοπιᾷ τις, πολὺ νὰ καθυρίσθῃ, πολλὰς μετανοίας νὰ ἐκτελέσῃ, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν του. Καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς κενὰς καὶ ἐσφαλμένους φιλοσοφίας, αἵτινες ἐνέχουσι τὸ μεταφυσικόν, δὲν ὑπάρχει δῶρόν τι ἢ χάρισμα ὑπερφυσικόν, μὴ ἀπαιτοῦν ἰσχυρὰς προσπάθειας καὶ μεγάλας θυσίας πρὸς ἀπόκτησιν.

«Ὁ Ἰαμβλῖχος δὲν ἡδυνήθη νὰ προσκαλέσῃ τὰ πνεύματα τοῦ ἔρωτος, οὐδὲ νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὰ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Ἐδγα-

δαρᾶ, πρὶν ἡ καταστῆσθαι φλεγμαινούσας ἐκ τῆς μελέτης τὰς βλεφαρίδας του, καὶ πρὶν ἡ σκληραγωγῆσθαι τὸ σῶμά του διὰ στερήσεων καὶ νηστειῶν. Ἀπολλώνιος ὁ Θουάειος υποτίθεται ὅτι πολὺ ἐσκληραγωγῆθη πρὶν ἡ ἐκτελέσῃ τὰ ψευδῆ αὐτοῦ θαύματα. Καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν οἱ Κραυσισταί, οἵτινες βλέπουσι τὸν Θεόν, ὡς διαβεβαιούσι, διὰ τῶν πραγματικῶν ὀφθαλμῶν των, ἀναγινώσκουσι πρὶν καὶ μανθάνουσιν ἐντελῶς ὁλόκληρον τὴν Ἀναλυτικὴν τοῦ Sanz del Rio, τοῦθ' ὅπερ εἶνε δυσχερέστατον καὶ ἀποδεικνύει μείζονα ὑπομονήν, καὶ βασάνους ὀδυνηροτέρας, ἢ τὸ νὰ πληγῶνῃ τις τὰς σάρκας του διὰ μαστιγῶν, καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς μαλακὰς ὡς τὸ ὠριμον σύκον.

«Ὁ ἀνεψιός μου ἠθέλησεν ἀβρόχοις ποσὶ νὰ καταστήτῃ τέλειος ἀνὴρ, καὶ... ἴδετε ποῦ κατήντησεν!

«Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐνδιαφέρει νῦν ἡμᾶς εἶνε νὰ γίνῃ καλὸς σύζυγος, καὶ ἤδη, ὅτε δὲν εἶνε πλέον κατάλληλος διὰ μεγάλα πράγματα, νὰ καταστήτῃ χρήσιμος εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ οἰκιακά, καθιστῶν εὐτυχῆ τὴν πτωχὴν αὐτὴν κόρην, ἥτις, ἐπὶ τέλους, δὲν ἔκαμεν ἄλλο σφάλμα, εἰμὴ τὸ ὅτι ἡγάπησεν αὐτὸν ὡς παρὰφρων, καὶ μετ' ἀθωότητος καὶ παραφορᾶς ἀγρίας».

Ἐνταῦθα λήγει ἡ σημείωσις τοῦ κυρίου Ἐφημερίου, γεγραμμένη μετ' ἀφελούς εἰλικρινείας, καθὼς δι' αὐτὸν καὶ μόνον προσωρισθεῖσα, διότι δὲν ἡδύναντο βεβαίως νὰ φαντασθῇ ὁ δυστυχὴς Ἐφημέριος ὅτι ἐγὼ ἤθελον παίζειν αὐτῷ τὸ κακὸν τοῦτο παιγνίδιον, δίδων εἰς τὴν δημοσίωσιν τὰς σημειώσεις αὐτοῦ.

Ἀκολουθήσωμεν νῦν τὴν διήγησιν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν ἐπορεύετο ἀναλογιζόμενος, ὡς εἴπομεν ἤδη, τὸν βίον αὐτοῦ, ὃν μέχρι τοῦδε εἶχεν ὄνειρευθῇ πῶς νὰ καταστήσῃ ἄξιον τῶν Συναξερῶν, καὶ ὅστις εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ εἰς γλυκυτάτον καὶ διαρκὲς εἰδύλλιον. Δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς παγίδας τῶν ἐπιγείων ἐρώτων. Δὲν συνεκινώωνσε μὲν ὅπως ἀνυρίθμητοι ἄγιοι, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἄγιος Βινκέντιος Φερρέρος μετὰ διεφθαρμένης τινοῦ Βαλενθιανῆς κυρίας, ἀλλ' ἡ περίστασις ἦτο παραπλησία· καὶ ἂν ἡ διὰ τῆς φυγῆς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς δαιμονιώσεως ἐκείνης ἐταίρας ὑπῆρξε διὰ τὸν ἄγιον Βινκέντιον πρᾶξις ἡρωϊκῆς ἀρετῆς, δι' αὐτὸν ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς αἰδήμονος, ἀπὸ τῆς ἀθώας καὶ πρᾶξου Πεπίτας ἠθέλεν εἶσθαι τερατῶδες τι καὶ παράδοξον, ὅπως ἐάν, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ροὺθ ἐγονυπέτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βοῦζ, ἀναφωνοῦσα αὐτῷ: *Εἶμαι αἰχμάλωτός σου*, ἔκτεινον τὸν *μανθῶν* σου ἐπὶ τῆς δούλης σου», ὁ Βοῦζ ἠθέλε λακτίσει αὐτὴν καὶ ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ δὸν

Λουδοβίκος λοιπόν, ὅτε παρεδίδοτο πρὸς αὐτὸν ἡ Πεπίτα, δὲν ἔπραξεν ἄλλο, εἰμὴ νὰ μιμηθῇ τὸν Βοῦζ ἀνακράζων: «*Κόρη μου, ἔσο εὐλογημένη παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅτι ὑπερηκότισας τὴν πρώτην ἀγαθότητά σου διὰ τῆς παρουσίας σου ταύτης*». Τοιοῦτοτρόπως προσεπάθει νὰ δικαιολογήσῃ ἐαυτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος ὅτι δὲν ἐμιμήθη τὸν ἄγιον Βινκέντιον καὶ τοὺς ἄλλους οὐχ ἦτον δυστρόπους ἄγιους. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κακὴν ἔκβασιν τῆς ὑποσχέσεώς του τοῦ νὰ μιμηθῇ τὸν ἄγιον Ἐδουάρδον, ἐπίσης ἠθέλησε νὰ ἐξωραίσῃ καὶ δικαιολογήσῃ καὶ ταύτην ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ὁ ἄγιος Ἐδουάρδος ἐνυμφεῖσθαι χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους, διότι οἱ μεγιστάνες τοῦ βασιλείου ἀπῆτουν τὸ τοιοῦτον καὶ ἄνευ ἀγάπης τιнос πρὸς τὴν βασιλίσσαν Ἐδίταν.

Ἀλλὰ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Πεπίτας Χιμένες, οὐδὲν συμφέρον τοῦ κράτους παρενεβάλλετο, οὐδὲ μικρὸν οὐδὲ μέγα, ἀλλ' ἔρωσ λίαν ἐγκάρδιος, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ὅπωςδὴποτε ὅμως, δὲν ἀρνείτο ὁ δὸν Λουδοβίκος, καὶ τοῦτο ἔδιδεν ἐλαφρὰν τινα χοροῖν μελαγχολίας εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ, ὅτι κατέστρεψε τὸ ἰδεῶδες του, ὅτι ἠττήθη. Ὅσοι οὐδέποτε ἔσχον, οὐδ' ἔχουσιν ἰδεῶδες τι, δὲν λυποῦνται διὰ τοῦτο. Ἀλλ' ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐλυπεῖτο. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσκέφθη ἐπομένως νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ παλαιὸν καὶ ὑψηλὸν ἰδεῶδες του δι' ἄλλου ταπεινοτέρου καὶ μᾶλλον εὐχεροῦς. Καὶ οὐ μόνον ἀνεμνήσθη τὸν δὸν Κιχώτην, ὅτε, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱππότη τοῦ Λευκῆς Σελήνης ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ποιμὴν, καταρώμενος τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραφροσύνης του, ἀλλὰ καὶ ἐφαντάσθη νὰ ἀνανεώσῃ μετὰ τῆς Πεπίτας Χιμένες, κατὰ τὴν πεζὴν ἡμῶν καὶ δύσπιστον ἐποχὴν, τὴν ἐνάρετον ἐποχὴν, καὶ τὸ εὐσεβέστατον παράδειγμα τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος, χρησιμεύων ὡς τύπος πατριαρχικοῦ βίου ἐν τῷ μέσῳ τῶν τερπνῶν ἐκείνων πεδιδάδων, ἰδρῶν ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεώς του οἰκιακὴν ἐστίν πληρὴ θρησκευτικῆς εὐσεβείας, οὐσιν συγχρόνως καὶ ἄστυλον τῶν ἐνδεῶν, κέντρον πνευματικῶν ἐξασκήσεων καὶ φιλικῶν συναναστροφῶν, καὶ καθαρὸν κάτοπτρον, ἐν ᾧ θὰ ἡδύναντο νὰ κατοπτρίζωνται αἱ οἰκογένειαι, καὶ συνδυάζων, τελευταῖον, τὸν συζυγικὸν ἔρωτα μετὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως ὁ Θεὸς ἐξαγιάσῃ καὶ ἐπισκεφθῇ τὴν κατοικίαν αὐτῶν, καθιστῶν αὐτὴν ναόν, καὶ ἐκεῖνους λειτουργοὺς καὶ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τοῦτου, μέχρις οὗ ὁ οὐρανὸς ἤθελεν εὐδοκήσῃ νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς ἡνωμένους εἰς βελτίονα ζωὴν.

Εἰς τὴν ἀπόκτησιν πάντων τούτων παρενεβάλλοντο δύο δυσχέρειαι, ἃς ἔπρεπε νὰ ἐξομαλύνῃ πρῶτον, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος παρεσκευάζετο ὅπως ἐξομαλύνῃ αὐτάς.

Ἡ πρώτη ἦτο ἡ δυσἀρέσκεια, ὥσως ἡ ἐνόχλησις τοῦ πατρὸς του, οὗτινος εἶχε διαψεύσει τὰς προσφιλεστέρους ἐλπίδας· ἡ

δ' ἑτέρα ἦν ὅλως διαφόρου φύσεως, καὶ ὁπωσδήποτε σοβαρώτερα.

Ὁ δὲν Λουδοβίκος, ὅτ' ἐπρόκειτο νὰ γείνη κληρικός, βεβαίως δὲν ἐξήρχετο τοῦ προορισμοῦ τοῦ μὴ ὑπερασπιζόμενος τὴν Πεπίταν κατὰ τῶν χονδροειδῶν ὕβρεων τοῦ κόμητος τοῦ Χεναθαῦρ, εἰμὴ δι' ἠθικολογικῶν ὁμιλιῶν, καὶ μὴ ἐκδικούμενος διὰ τοὺς ἐμπαιγμούς καὶ τὴν περιφρόνησιν μεθ' ὧν ἠκούσθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀπαξ ἀποβληθέντων τῶν ἱερατικῶν ἱματίων, καὶ προκειμένου κατόπιν νὰ διακοινώσῃ, ὅτι ἡ Πεπίτα ἦτο μνηστή του, καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὁ δὲν Λουδοβίκος παρὰ τὸν εἰρηνικὸν χαρακτήρα του, παρὰ τὰ ὀνειροπολήματά του περὶ ἀνθρωπίνης πραότητος, καὶ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις του, αἵτινες διέμενον εἰσέτι ἀκέραιαι ἐν τῇ ψυχῇ του, καὶ αἵτινες ἀπεστρέφοντο πᾶν βίαιον μέσον, δὲν κατῴρθον νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀξιοπρεπὲς τὸ νὰ παραιτηθῇ τῆς τιμωρίας καὶ ἐκδικήσεως τοῦ αὐθάδους κόμητος. Ἀφ' ἑτέρου ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ μονομαχία εἶνε βάρβαρον ἔθιμον, ὅτι ἡ Πεπίτα δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ αἵματος τοῦ κόμητος, ὅπως καθαρῶς τοῦ ρύπου τῆς συκοφαντίας, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κόμης μόνον ἐκ κακῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκ βαναυσότητος, καὶ οὐχὶ ἐκ πεποιθήσεως, οὐδ' ἴσως ἐκ μνησικακίας τινὸς κακῶς λελογημένης, ὠμίλησε τοσοῦτον ὕβριστικῶς. Ἐν τούτοις μεθ' ὅλας τὰς σκέψεις ταύτας ὁ δὲν Λουδοβίκος ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὸ τοιοῦτον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν θὰ κατῴρθου ποτὲ νὰ γείνῃ εὐχαρίστως Φιλήμων ἂν δὲν ἐγίνετο πρότερον Μαυροκτόνος, ἀποδίδων τῷ κόμητι τὰ ὀφειλόμενα, ἀλλὰ καὶ παρακαλῶν συγχρόνως τὸν Θεόν, ὅπως μὴ τύχῃ αὐτῷ ἄλλοτε ἑτέρα τοιοῦτου εἵδους περίστασις.

Ἀποφασισθεὶς λοιπὸν διὰ τὴν διένεξιν, ἠθέλησε νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν ἀμέσως. Καὶ θεωρῶν γελοῖον καὶ ἀνάνδρον νὰ στείλῃ μάρτυρας, καὶ νὰ δώσῃ οὕτω ἀφορμὴν ὅπως διασύρῃ τὴν τιμὴν τῆς Πεπίτας, ἐνόμισε λογιμώτερον νὰ προκαλέσῃ τὴν διένεξιν δι' οἰκιστὴ ποτε ἄλλης προφάσεως. Ὑπέθεσε πρὸς τούτους ὅτι ὁ κόμης, διεφθαρμένος ὢν καὶ ἄγχιος χαρτοπαίκτης, πιθανώτατα θὰ εὕρισκετο εἰσέτι ἐν τῇ λέσχῃ, παρὰ τὸ προκεχωρημένον τῆς νυκτός, καὶ διηυθύνθη εὐθὺς πρὸς αὐτήν.

Ἡ λέσχη ἦτο εἰσέτι ἀνοικτή, ἀλλὰ τὰ φῶτα τῆς αὐλῆς καὶ τῶν αἰθουσῶν ἦσαν σχεδὸν ὅλα ἐσβεσμένα. Μόνον εἰς θάλαμους ἐφωτίζετο ἔτι. Διηυθύνθη πρὸς αὐτὸν ὁ δὲν Λουδοβίκος, καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς θύρας εἶδε τὸν κόμητα Χεναθαῦρ χαρτοπαικτοῦντα καὶ χρησιμεύοντα ὡς ταμίαν. Οὐχὶ πλείονες τῶν πέντε ἀνθρώπων συνέπαιζον, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἦσαν ξένοι ὡς ὁ κόμης, οἱ δὲ τρεῖς ἕτεροι ἦσαν ὁ Ἰλαρχος, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἀγορὰν στρατιωτικῶν ἵππων, ὁ Κουρρίτος καὶ ὁ ἰατρός. Δὲν ἠδύνατο νὰ διατεθῶσι καταληλότερον τὰ πράγματα διὰ τὸν δὲν Λου-

δοβίκον. Χωρὶς νὰ τὸν ἴδωσιν ἐκεῖνοι, προσηλωμένοι εἰς τὸ παιγνίδιον, ὁ δὲν Λουδοβίκος τοὺς εἶδε καὶ μόλις ἰδὼν αὐτοὺς ἀμέσως ἐξῆλθε τῆς λέσχης καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Εἰς ὑπηρετῆς τῇ ἡνοιξὲς τὴν θύραν. Ὁ δὲν Λουδοβίκος ἠρώτησε περὶ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔμαθεν ὅτι ἐκοιμάτο, καὶ ὅπως μὴ ἀκουσθῇ, καὶ μὴ ἀφυπνίσῃ αὐτόν, ἀνῆλθεν ἀκροποδῆτι εἰς τὸ δωμάτιόν του κρατῶν κηρίον, ἔλαβε δύο-τρεῖς χιλιάδας ρεαλίων, αἵτινα εἶχεν ἀποταμιεύσει ἐκ τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν του, εἰς χρυσόν, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ βαλάντιόν του, εἶπε κατόπιν εἰς τὸν ὑπηρετὴν νὰ τῷ ἀνοιξῇ ἐκ νέου, καὶ ἐπανάκαμψεν εἰς τὴν λέσχην.

Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου, πτερονοκοπῶν θορυβῶδως τὸ ἔδαφος, καὶ βαδίζων ἀγερώχως. Οἱ παῖκται ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτόν.

— Σὺ ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὥραν; εἶπεν ὁ Κουρρίτος.

— Ποῦ εὐρέθητε ἐδῶ, παπαδάκο μου; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἐρχεσθε νὰ μοῦ κορδίσετε κανένα ἄλλον λόγον; ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Καθόλου λόγους, ἀπήντησεν ὁ δὲν Λουδοβίκος μετὰ πολλῆς ἀπαθείας. Τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγαγεν ὁ τελευταῖός μου λόγος, κατέδειξεν ἐναργῶς, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μὲ καλεῖ διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, καὶ ἤδη ἐξέλεξα ἑτέραν. Σεῖς, κύριε κόμη, ἐκάματε τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ἐθαρύνθην τὰ ἱερατικὰ ἐνδύματά· θέλω νὰ διασκεδάσω· εὕρισκομαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός μου, καὶ θέλω νὰ τὴν χαρῶ.

— Εὐγε· χαίρομαι—διέκοψεν ὁ κόμης—ἀλλὰ πρόσεχε, παιδί μου, διότι ἂν τὸ ἄνθος εἶνε λεπτοφυές, δύναται νὰ μαρνανθῇ καὶ νὰ φυλλορροήσῃ πολὺ ἐνωρίς.

— Περὶ αὐτοῦ θὰ φροντίσω ἐγὼ—ὑπέλαβεν ὁ δὲν Λουδοβίκος. — Βλέπω ὅτι παίζετε. Ἐσκανδαλίσθη καὶ ἐγὼ. Σεῖς κόπτετε. Ἡζεύρετε, κύριε ὁμη, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ἀστεῖον ἂν σὰς ἐκέρδιζα ὅλον τὸ κατάθεμα;

— Θὰ ἦτο ἀστεῖον ἔ; Φαίνεται ὅτι θὰ ἐφάγετε πολὺ!

— Ἐφαγα ὅσον μοῦ ἤρεσε.

— Ἐγείνεν ὀλίγον προπέτης ὁ νεανίσκος μὰς.

— Ἐγείνα ὅ,τι ἤθελα.

— Ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ... εἶπεν ὁ κόμης, καὶ ἤδη ἠσθάνετό τις πρόσεγγίζουσιν τὴν καταγίγδα, ὅτε παρενέβη ὁ Ἰλαρχος καὶ ἡ εἰρήνη ἀπεκτετασθῇ καθ' ὅλοκληράν.

— Ἀς εἶνε—εἶπεν ὁ κόμης ὑποχωρήσας καὶ μειλίχιος. Βγάλετε τὰ χρηματάκια σας καὶ δοκιμάσατε τὴν τύχην σας.

Ὁ δὲν Λουδοβίκος ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βαλάντιου τοῦ ὅλου τὸ χρυσίον αὐτοῦ. Ἡ θέα τοῦ χρυσοῦ συνέτελεσεν εἰς τὸ νὰ καταπραύνῃ τὸν κόμητα, διότι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο ὑπερέβαινε τὸ κατάθεμα αὐτοῦ, καὶ ἤδη ἐφαντάζετο ὅτι ἐμελλε νὰ τὰ κερδίσῃ παρὰ τοῦ πρωτοπείρου ἐκείνου νέου.

— Δὲν ἔχει νὰ ζαλισθῇ κανεὶς πολὺ μὲ αὐτὸ τὸ παιγνίδι—εἶπεν ὁ δὲν Λουδοβίκος. — Νομίζω ὅτι τὸ ἐνόησα ἤδη. Θέτω τὰ χρήματά μου ἐπὶ ἐνὸς χαρτίου, καὶ ἂν ἐξέλθῃ τὸ χαρτίον ἐκεῖνο κερδίζω ἐγὼ, ἂν δὲ τὸ ἀντίθετον τούτου, κερδίζετε ὑμεῖς.

— Ἐτσι εἶνε, μικρὲ μου φίλε. Ἐχετε ἰσχυρὰν τὴν ἀντίληψιν.

— Τὸ καλὸν εἶνε ὅτι δὲν ἔχω μόνον τὴν ἀντίληψιν ἰσχυράν, ἀλλὰ καὶ τὴν θέλησιν ἐπίσης. Μόλα ταῦτα, ἀπέχω πολὺ τοῦ νὰ ἦμαι τόσον γενναῖος ὅσον πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνταῦθα εὕρισκομένων.

— Ἰδέτε λοιπὸν ἂν δὲν ἐγίνατε λάλος καὶ ἂν δὲν ἠζεύρετε καὶ ὀλίγα πονηρὰ λογάκια!

Ὁ δὲν Λουδοβίκος ἐσιώπησεν. Ἐπαίζεν ἐπανειλημμένως, καὶ ὑπῆρξε τοσοῦτον τυχερός, ὥστε ἐκέρδιζε πάντοτε.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ συνοφρουοῦται.

— Θὰ μὲ μαδίσῃ τὸ παιδί;—εἶπεν—

Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς ἀθώους.

Ἐνῷ τοιοιτοτρόπως ὁ κόμης ὠργίζετο, ὁ δὲν Λουδοβίκος ἠσθάνθη ἐνόχλησιν καὶ ἀνίαν, καὶ ἐπεθύμησε νὰ παύσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ παίζει.

— Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε—εἶπε—νὰ ἰδῶμεν ἂν ἐγὼ πάρω τὰ χρήματά σας, καὶ σεῖς πάρετε τὰ ἰδικά μου; Δὲν ἔχει οὕτω, κύριε κόμη;

— Ἀληθῶς.

— Λοιπὸν, διατί νὰ μείνωμεν ἐδῶ ὅλην τὴν νύκτα; Εἶνε πολὺ ἀργὰ πλέον, καὶ κατὰ τὴν συμβουλὴν σας, πρέπει νὰ μαζεθῶ ἐνωρίς διὰ νὰ μὴ μαρνανθῇ τὸ ἄνθος τῆς νεότητός μου.

— Τί σημαίνουν αὐτά; Μήπως θέλετε νὰ ἀποχωρήσετε; Μήπως θέλετε νὰ τὸ στρίψετε;

— Δὲν θέλω καθόλου νὰ τὸ στρίψω. Ἀπ' ἐναντίας. Κουρρίτε, εἰπέ μου σύ: Ἐδῶ, αὐτὸς ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων, δὲν εἶνε μεγαλείτερος τοῦ καταθέματος;

Ὁ Κουρρίτος παρετήρησε καὶ ἀπήντησεν.

— Ἀναμφιβόλως.

— Πῶς θὰ ἐξηγήσω—ἠρώτησεν ὁ δὲν Λουδοβίκος—ὅτι θέλω νὰ παίξω διὰ μιᾶς ὁλόκληρον τὸ κατάθεμα τοῦ ταμείου, ἀπέναντι ἴσου ποσοῦ;

— Θὰ τὸ ἐξηγήσῃς, ἀπήντησεν ὁ Κουρρίτος, λέγων: Τὸν μάγικο σου.

— Λοιπὸν: Τὸν μάγικο σου! εἶπεν ὁ δὲν Λουδοβίκος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κόμητα. Βάζω εἰς αὐτόν τὸν Ρήγα-Σπαθί, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ σύντροφος, εἶμαι βέβαιος, θὰ ἐξέλθῃ, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἐχθρὸς του, τὸ τρία.

Ὁ κόμης, οὕτινος ὁλόκληρος ἡ κινητὴ περιουσία, εὕρισκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατεταράχθη ἰδὼν αὐτὴν διακυβευομένην τοιοιτοτρόπως, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ δεχθῇ.

Ἡ κοινὴ παροιμία λέγει, ὅτι: «οἱ τυχεροὶ εἰς τὸν ἔρωτα εἶνε ἀτυχεῖς εἰς τὰ χαρτιά», ἀλλὰ μοὶ φαίνεται βεβαιότερον τὸ ἀντίστροφον τούτου. Ὅταν ἡ τύχη ἔρχε-

ται, ἔρχεται εἰς ὅλα, καὶ ὅταν ἡ δυστυχία, ἐπίσης.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ τραβᾷ καὶ κανὲν τρία δὲν ἐξήρχετο. Ἡ συγκίνησίς του ἦτο μεγάλη, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποκρύψῃ. Τελευταῖον διέκρινεν ἀπὸ τῆς ἄκρας τὸν Ρήγα-Κοῦπα, καὶ ἐστάθη.

— Τραβάτε, — εἶπεν ὁ ἱλαρχος.

— Ἐτελείωσε! Ὁ Ρήγα-Κοῦπα! ἀνάθεμά τον! Ὁ παπαδάκος μὲ ἐξετίναξε. Πάρετε, κύριε, τὰ χρήματα.

Ὁ κόμης ἐσκόρπισε μετὰ λύσσης τὰ χαρτιά ἐπὶ τῆς τραπέζης.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ Ἑλδα ἀναγινώσκουσα ἐποίησε κίνημά τι ἐκπληξέως, ἔπειτα προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ Σερράλτη, συνέστειλεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρὺς, ὥσπερ θέλουσα νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ιδέας της, μεθ' ὅ ἔσσειε τὴν κεφαλὴν, ὥς ὁ εὐρίσκων τὴν ἐξήγησιν γεγονότος τινός· ἐκφρασθεῖσα δὲ κατόπιν ἀμέσως πρὸς τὸν Σερράλτην, τῷ εἶπεν·

— Ἐξακολουθήσατε λοιπόν...

Ἄλλ' ὁ Σερράλτης, ὅστις εἶχεν ἐκμύνη ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐπιστολῆς, θλίβων ἱσχυρῶς τὸν πῖλον ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ἀπεκρίθη·

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἔλεγον σὰς ἐνδιαφέρει βεβαίως πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Ἀληθῶς; — ἠρώτησεν ἡ Ἑλδα μετὰ τινος κακεντρεχείας.

— Βεβαίως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ ἱλαρχοῦ Καβάλλη καὶ θὰ περιέχει ἀναμφιβόλως πολλὰς τετορνευμένας καὶ κομψὰς φράσεις, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας τόσῳ καλῶς εἰδεύρει καὶ διὰ ζωσῆς νὰ σὰς λέγῃ.

— Ἀπιστεῦετε ἀληθῶς ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ ἱλαρχοῦ Καβάλλη — ἠρώτησεν ἡ Ἑλδα ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα.

— Εἶμαι βεβαίωτος, ὑπέλαθεν ὁ Σερράλτης, δὲν εἶπατε ὅτι ἀναμμένα παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὴν;

— Καί, τούτου δοθέντος, θὰ σὰς δυσηρέσται;

— Ναί — ἀπήντησεν ὁ Σερράλτης μετὰ σταθερότητος, ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του ἐπὶ πλέον. — Ναί, διότι ἡ ζηλοτυπία μου κατατρῶγει τὰ σπλάγχνα, καὶ σεῖς διασκεδάζετε νὰ μὲ κάμνετε νὰ ὑποφέρω καὶ νὰ μὲ βλέπετε πάσχοντα. Τοῦλάχιστον ὅταν εἶνε παρὼν ὁ ἱλαρχος ἀκούω τὴν ὁμιλίαν του· εἶνε ἀληθὲς ὅτι αἱ λέξεις του μοῦ ξεσχιζοῦν τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὰς ἀκούω. Τώρα εὖρε καλλιτέραν μέθοδον. Γράφει. Καὶ οὕτω ἡ βάσανός μου εἶνε σκληροτέρα... Κυρία Ἑλδα — ἐξηκολούθησεν ὁ Σερράλτης, οὕτινος ἡ διάνοια εἶχεν ἐντελῶς σκοτισθῇ — ἂν δὲν θέλετε νὰ παραφρονήσω, εἶπατέ μοι, σὰς παρκαλῶ, τί σὰς γράφει, ἀφήσατέ με νὰ ἴδω τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν...

— Κύριε — ἀπεκρίθη ἡ Ἑλδα αὐστηρῶς — τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξέρχισθε τῶν ὀρίων τῆς καλῆς ἀνατροφῆς. Δὲν σὰς ἔδωκα ποτὲ οὔτε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ ζηλοτυπήτε καὶ λυποῦμαι παρκαπολὺ ὅτι ἡ ζηλοτυπία σὰς κάμνει νὰ λησμονήτε τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς...

Ἡ ἀπάντησις ἦτο τραγεῖα! ὁ Σερράλτης ἠσθάνθη ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἔπεσεν ἐξουδενημένος ἐπὶ τῆς ἑδρας...

Ἡ Ἑλδα ἐφάνη καμφοῖσα ἔσσειε χαριέντως τὴν κεφαλὴν της καὶ εἶτα προσέθεσεν ἀποφασιστικῶς·

— Ἐστὼ, θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν. Γνωρίζω ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμνω εἶνε ὅλως ἀνάρμοστον, τὸ κάμνω ὅμως διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ἐπὶ τίνος σαθρᾶς βάσεως στηρίζεται ὅλη ἡ ὀθέλλειος ζηλοτυπία σας.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις ὁ Σερράλτης ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Μίαν στιγμὴν — ὑπέλαθεν ἡ Ἑλδα — θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὅρον. Θὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀναγνώσητε, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔλαβε νέον φάκελλον, ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς αὐτοῦ, ἐσφράγισεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐνεχείρισε τῷ Σερράλτη.

— Καὶ τώρα δὲν σὰς κρατῶ πλέον — εἶπεν ἐγειρομένη — διότι φκντάζομαι τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας νὰ γνωρίσητε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι, προσέχετε, διότι θὰ σὰς ἐπιβλέπω ἀπὸ τὸν ἐξώστην.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σερράλτην καὶ ἐξῆλθε, ἀποκρούπουσα μετὰ κόπου μειδίαμα εἰρωνικόν.

Ὁ Σερράλτης ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ κατῆλθε ταχέως· ἡ ἐπιστολὴ ἔκκειε τὰς χεῖράς του. Δὲν ἠρίθμησε τὰ βήματα, ἀλλ' εὐθύς ὥς ἀπεμακρύνθη ἀρκούντως ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔσχιε τὸν φάκελλον καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν. Κατ' ἀρχάς, ὥς ἐκ τῆς νευρικῆς ταραχῆς, εἰς ἣν διετέλει, δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καλῶς τὰς γραμμάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνελθὼν ἀνέγνω·

«Κυρία,

»Ἐνόμιζον ὅτι ἐδικαιοῦμην ἐκτιμήσεώς τινος ἐκ μέρους ὑμῶν ἐπὶ τῇ βαθυτάτῃ ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν...

Κεραινὸς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐπληξεν! ἦτο ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδιοῦ, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὴν προηγούμενην ἐσπέραν καὶ τὴν ὁποίαν μόλις τότε εἶχον φέρει εἰς τὴν Ἑλδαν. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἠσθάνθη γλυκεῖάν τινα ἀνακούφισιν ἐν τῇ καρδίᾳ του βλέπων διασκεδάζομένους ὅλους τοὺς φόβους του, ἀλλ' ἔπειτα ἀναλογιζόμενος τὴν κωμικότητα τοῦ προσώπου ὅπερ παρέστησε, καὶ τοὺς γέλωτας, εἰς οὓς θὰ ἐξεργάγῃ ἡ Ἑλδα παρατηροῦσα αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἐξώστην, ἠσθάνθη καίουςαν τὴν κεφαλὴν του καὶ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Π*. Β*.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθῆσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ :

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY :

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

σταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ :

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.